19/04/2019

“Μετάνοια ίσον βασιλεία Θεού, κοινωνία Θεού στην καρδιά μας”

/ Αγιορείτικα

Ιερομόναχος Σεραπίων Σιμωνοπετρίτης

Ο ευαγγελιστής Ιωάννης στην πρώτη του επιστολή του, αφού μας διαβεβαιώσει πως ο,τι μας λέει δεν είναι κάτι δικό του, αλλά όσα άκουσε, είδε και ψηλάφησε με τα χέρια του, τον Χριστό, και μάλιστα στο σώμα του, στην ανθρώπινη φύση, συνεχίζει να διαβεβαιώνει πως ο μόνος που ζει μέσα στο φως της παρουσίας Του είναι αυτός που έχει πλήρη μετοχή και κοινωνία μετά Αυτού και δεν ζει στο σκοτάδι της απουσίας. Ειδάλλως είναι ένας ψεύτης και δεν βρίσκεται στην αλήθεια, που είναι ο Χριστός, η μόνη αλήθεια και επομένως αυτός θα τον καθαρίσει από κάθε αμαρτία διά της κοινωνίας του με το Άγιο Αίμα του, που έχυσε για μας και το οποίο κοινωνώντας μαζί Του, τον προσλαμβάνουμε και αγιαζόμενοι, γενόμαστε κοινωνίας θείας ζωής.

Εν συνεχεία προβαίνει σε μία άλλη διατύπωση, που εδώ θα μας ενδιέφερε περισσότερο. Κάθε άνθρωπος τελεί και ζει εν τη αμαρτία πλήρως και το

σπουδαιότερο: Όποιος δηλώνει ότι δεν έχει αμαρτία είναι ένας αληθινός ψεύτης και τίποτε περισσότερο και ένας πλάνος και δεν έχει καμία κοινωνία με την αλήθεια που είναι ο ίδιος ο Χριστός. Άλλωστε αυτή είναι η αίρεση δηλαδή η διακοπή από το σώμα της εκκλησίας.

Επομένως που βρίσκεται η σωτηρία μας; Στο να ομολογήσουμε την αμαρτία και μόνο, όμως με απόλυτο τρόπο. Ο Γέροντας Αιμιλιανός τονίζει, ότι το μόνο που είναι ο άνθρωπος, πεπτωκώς ων, είναι αμαρτία.

Διαβάζοντας τούτο το αγιοπνευματικό κείμενο του ισαγγέλου ευαγγελιστού, του βλέποντος, του ακούοντος και του ψηλαφέντος και επιπεσούντος επί τω στήθει του Ιησού, με τους υπαρξιακούς όρους του κατ’ εικόνα Θεού πλασθέντος ανθρώπου, κατανοούμε τα εξής:

1. Εξορίζουμε απ’ αρχής κάθε έννοια ηθικής, κοινωνικής και φιλοσοφικής αντίληψης των πραγμάτων.

2. Κατανοούμε ότι η αμαρτία είναι κατάσταση που εκ της πτώσεως μας καθιστά μακράν της κοινωνίας του Θεού.

3. Η αμαρτία ως διακοπή κοινωνίας και απουσίας του Θεού μας οδηγεί στο μηδέν, όχι στην ανυπαρξία και στο κενό, διότι δημιουργηθέντες μεν κτιστοί, είμαστε όμως αιώνιοι. Άρα στην αιώνια βασανιστική φυγή προς την εκμηδενιστική κατάσταση της υπάρξεώς μας.

4. Έτσι οδηγούμαστε στο σκότος που είναι η αμεθεξία Θεού, τουτέστι στη κόλαση, όπου και εκεί ο Χριστός, αλλά ακοινώνητος για τους απορρίπτοντας και αρνουμένους Αυτόν.

5. Η αποδοχή όμως της αμαρτίας μας καθορίζει και τα στάδια της επιστροφής μας προς αυτόν που σταθμίζει τους βαθμούς της μετανοίας μας.

6. Ποια είναι τα στάδια της μετανοίας, δηλαδή της επιστροφής μας και κοινωνίας και μεθέξεως από αυτή την ζωή μετά Θεού?

7. Η μετάνοια είναι κατάσταση που αρχίζει από την επίγεια ζωή προκειμένου και το σώμα μας και η ψυχή να γίνουν κοινωνοί θείας φύσεως.

8. Η αποδοχή πλήρως της αμαρτίας, ως έλλειψης της κοινωνίας με τον Θεό μετά την πτώση, είναι η κατάσταση που όλοι οι Άγιοι εβίωναν.

9. Το εμπειρικό αυτό βίωμα οδηγεί τον άνθρωπο σε μία υπαρξιακή ταπείνωση που εκφράζεται μέσα από την αποδοχή του «απαρνησάσθω εαυτόν» κατά τον λόγον

του Κυρίου, που συνίσταται στην αντίληψη της αμαρτίας ως κατάσταση απουσίας κοινωνίας του Θεού. Εκεί ακριβώς εκφράζοντας την κατ’ εικόνα θεότητά του, είναι δυνατόν να βρεθεί στη ανταγωνιστική στάση της ισοθεΐας και αντιθεΐας πιστεύοντας ότι λατρεύει θεόν, ενώ στην πραγματικότητα θεοποιεί το εαυτόν του.

10. Αποδεχόμενος το σκότος της απουσίας του Θεού κραυγάζει καθημερινώς ελθέ Κύριε σε περιμένω. Ακριβώς σε αυτό συνίσταται η άσκηση, ως στάση αναμονής και προσδοκίας της ελεύσεως του ερχομένου και μηδέποτε αργοπορημένου Κυρίου στους αληθινούς αναζητούντες αυτόν, και όχι τον εαυτόν τους. Έστω και αν ο άνθρωπος βιώνει καθυστερούντα και μη απαντώντα τον Κύριο στο να εφαρμοσθεί το προσωπικό μας αίτημα και όχι το θέλημά του. Τον σον θέλημα γενέσθω Κύριε και όχι το δικό μου, η κραυγή του πάνω στο σταυρόν.

11. Στο σκότος αυτό της κλεισμένης καρδίας, στα φτωχά όρια της εγωκεντρικότητος, ακολουθώντας την μέθοδο της νήψεως και αναμένοντας ταπεινά στο σκάμμα της ασκήσεως αφουγκράζεται ίσως για πρώτη φορά τα βήματα του ερχομένου Χριστού που απαλά έρχονται, ως μικρός κόκκος σινάπεως και εισέρχονται στο σκοτάδι της υπάρξεως, που είναι βυθισμένη σε πολλά στρώματα της αβύσσου του σκοταδισμού. Έτσι αρχίζει να φωτίζει το φως Του και να βιώνει ότι ο Κύριος είναι κάπου εγγύς μεν, μακράν όμως της κοινωνίας Του μαζί του.

12. Όταν αυτό το φως σπάει τα κλειδιά της κολάσεως, ανοίγει η καρδιά του και από κλειστή γίνεται ανοικτή και αρχίζει να βλέπει μακριά και γύρω. Για πρώτη φορά κατανοεί ότι δεν έχει καμιά σχέση με το Θεόν, απλώς έλεγε ότι είναι και του Θεού.

13. Και τότε τρομάζει βλέποντας την ασχήμια της υπάρξεώς του και το απέραντο σκοταδισμό του.

14. Σε αυτή την κατάσταση ξαναδοκιμάζεται η ελευθερία του γιατί πρέπει τώρα ουσιαστικά να πεθάνει και μπορεί ο Θεός του να του φανεί σκληρός και αδυσώπητος.

15. Αν απαντήσει: «ναί, σε περιμένω ελθέ! Για Σένα κάθομαι ταπεινά άπραγα και ατελέσφορα!», τότε εισέρχεται το φως στην καρδιά του που είναι ο ίδιος Χριστός με τρόπο που να μπορεί να το δεχθεί και να μη τρομάζει και φοβηθεί, λέγοντας ότι όντως είναι φοβερός ο Κύριος.

16. Σε αυτή την κατάσταση κατανοεί το εαυτόν ως το ελεεινότερο πάντων των ανθρώπων, ακόμα και της αλόγου φύσεως που δεν αμάρτησε. Και ανακαλύπτει και τον πλησίον ως τον αδελφό του και όχι μόνο αδελφό του, αλλά μέλος Χριστού, του

σώματος του Χριστού, ως ο ίδιος ο Χριστός. Και ταυτίζει τον έτερο με τον Χριστό λατρεύοντάς τον και αγιάζοντάς τον μη κρίνοντάς τον και όλα τα συνακόλουθά της κρίσεως και της κατακρίσεως του άλλου, που τόσο επέμενε ο Κύριος στο λόγον Του.

17. Η γνησιότητα της μετανοίας είναι η κατάσταση της χαράς και του μετανοούντος, αλλά και του σώματος της Εκκλησίας, του Πατρός και του Υιού και του Αγίου πνεύματος και απάσης της εκκλησίας των αγίων, συν πάσι τοις αγίοις, κατά τον Άγιο Ιουστίνο Πόποβιτς, γίνεται η σωτηρία μας.

18. Η δικαιοσύνη, πειρασμός κάθε δικαίου στο σκάμμα της ασκήσεώς του, είναι η κατάσταση που οδηγεί τον δικαιούντα εαυτόν στην απέναντι όχθη με αποτέλεσμα και την οργή του, αλλά και την αμεθεξία στην χαρά της μετανοίας, που δεν είναι τίποτε άλλο από την ήδη από εδώ φανέρωση της βασιλείας του Θεού. Μετανοείτε, κραυγάζει ο Πρόδρομος ήγγικε η βασιλεία του Θεού! Που;! Στην καρδιά μας και στην Εκκλησία, στο Σώμα του Χριστού.

19. Κάθε μετάνοια είναι πλήρως μια απόλυτη κατάργηση του έργου του διαβόλου, που είναι απ’ αρχής ένας ψεύτης και συκοφάντης και διαστρεβλωτής της αλήθειας, για αυτό και η χαρά είναι μεγάλη εν τω ουρανώ επί ενί αμαρτωλώ μετανοούντι.

20. Η αποδοχή της αμαρτίας μας είναι προσωπικός και πολλές φορές οδυνηρός δρόμος και περνάει από πόνο, άσκηση, οδύνη, αρρώστια, διωγμό, ατίμωση, απαξίωση. Άκόμα και ο πόνος για την αμαρτία είναι μεγάλος, μέχρι που η φιλανθρωπία του θεού τρυπήσει τον μέταλλο το σκληρό της καρδιάς μας. Γι’ αυτό τα οδυνηρά γίνονται ευεργεσίες για εκείνους, που όντως επιθυμούν ερωτικώς τον Κύριο και όχι τον εαυτό τους και της επιβίωσης της ψυχής τους κατά το λόγο του Κυρίου. Ο απολέσας την ψυχή του ευρίσκει αυτήν.

21. Μόνο η κατάσταση της μετανοίας και της εξ αυτής προερχομένης χαράς αποκαθιστά κατά τρόπο ομαλό και φυσικό την σχέση με την άλογη φύση. Ανακαλύπτει έτσι ο άνθρωπος τους λόγους δημιουργίας των όντων, εξορίζοντας έτσι την συνωδύνη τη για την διασάλευση αυτής της ανεάου δημιουργίας που ο άνθρωπος προκάλεσε, καταργώντας κάθε λατρεία φυσιολατρίας, ζωοφιλίας και ειδωλολατρίας.

Συμπέρασμα

Αμαρτία ίσον διακοπή κοινωνίας Θεού, αποδοχή και κατανόηση, αρχή επιστροφής και αληθινής μετανοίας. Μετάνοια ίσον βασιλεία Θεού, κοινωνία Θεού στην καρδιά μας. Ενότητα καρδιάς, εκκλησίας, σώματος Χριστού. Αιωνιότητα ατέλεστος στην

απεραντοσύνη της φιλανθρωπίας του Θεού.